

Sygn. akt III AUa 79/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2018 r. w Szczecinie

sprawy M. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 listopada 2017 r. sygn. akt VI U 533/15

1. Oddała apelację,

2. przyznaje radcy prawnemu S. L. od Skarbu Państwa – Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie kwotę 272,23 (dwieście siedemdziesiąt dwa złote i 23/100) powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka del. SSO Gabriela Horodnicka-

Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 79/18

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. T. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 8 maja 2015 roku, znak: (...), w której organ rentowy stwierdził, iż od dnia 1.06.2015 roku będą dokonywane potrącenia ze świadczenia otrzymywanego przez M. T., zgodnie z decyzją Komornika Sądowego w M. z dnia 4.05.2015 roku w sprawie Km 589/15.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o odrzucenie odwołania albowiem dotyczy ono wyłącznie pisma z dnia 8 maja 2015 roku, a nie decyzji. Jednocześnie ZUS podał, że dokonuje potrąceń świadczeń rentowych ubezpieczonej w sposób prawidłowy, zgodnie bowiem z orzeczeniem Komornika Sądowego w sprawie Km 589/15 z dnia 4.05.2015 roku.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń oddalił odwołanie i przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim na rzecz radcy prawnego S. L. kwotę 180 złotych podwyższoną o podatek VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczona M. T. urodziła się (...). Przysługuje jej prawo do renty rodzinnej po zmarłym mężu H. T..

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20.08.2014 roku Sąd Rejonowy w Myśliborzu w sprawie I Nc 643/14 upr. nakazał M. T. aby zapłaciła powodowi (...) G. (...) kwotę 18 469,72 zł wraz z odsetkami i kosztami, w terminie dwóch tygodni lub wniosła sprzeciw. Postanowieniem z dnia 21.11.2014 roku Sąd odrzucił sprzeciw M. T. od nakazu zapłaty z dnia 20.08.2014 roku.

Pismem z dnia 4.05.2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Myśliborzu w sprawie Km 289/15 wezwał Zakład Ubezpieczeń Społecznych w G. do dokonywania potrąceń ze świadczenia M. T. na wniosek wierzyciela (...) G. (...) na podstawie tytułu wykonawczego: nakazu zapłaty postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 20.08.2014 roku (sygn. akt I Nc 643/14 upr) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 14.01.2015 roku, przeciwko dłużnikowi M. T., celem zaspokojenia należności głównej w kwocie 18 469,72 zł (oraz odsetki od dnia 4.05.2015 roku – 1 860,63 zł; koszty procesu – 92,00 zł; wydatki gotówkowe – 24,40 zł).

Pismem z dnia 8.05.2015 roku w sprawie (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych zawiadomił Komornika Sądowego, w związku z nadesłanym zajęciem dotyczącym M. T., iż wysokość świadczenia ubezpieczonej od dnia 1.06.2015 roku wynosi miesięcznie 1 334,62 zł, zaś potrącenie ze świadczenia wprowadzone zostało począwszy od należności za czerwiec 2015 roku. Ubezpieczona złożyła odwołanie podnosząc, iż nie zgadza się z zajęciem 1/4 z 1 334,62 zł przysługującego jej świadczenia albowiem spłaca kredyt w łącznej wysokości 263,28 zł zaciągnięty na spłatę zadłużenia mieszkania.

Postanowieniem z dnia 20.07.2015 roku w sprawie I C 280/15 Sąd Rejonowy w Myśliborzu postanowił udzielić zabezpieczenia roszczenia powódki M. T. poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 589/15 do czasu prawomocnego zakończenia procesu w niniejszej sprawie.

Postanowieniem z dnia 12.08.2015 roku w sprawie Km 589/15 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Myśliborzu: 1/ zawiesił postępowanie egzekucyjne i wycofał dokonywanie zajęć; 2/ cofnął zajęcie świadczenia dłużniczki M. T. w ZUS G. z dnia 4.05.2015 roku (nr świadczenia: (...)); 3/ cofnął zajęcie kont bankowych dłużniczki M. T. z dnia 17.06.2015 roku w bankach: (...) S.A., (...) G., (...), (...) Bank, (...) Bank (...) S.A. w sprawie Km 589/15.

Pismem z dnia 17.08.2015 roku ZUS zawiadomił ubezpieczoną, że zajęcia komornicze są dla organów rentowych obligatoryjne, a zaniechanie potrąceń może nastąpić jedynie na wniosek organu egzekucyjnego. Do czasu otrzymania od komornika pisma o uchyleniu postępowania egzekucyjnego organ rentowy będzie realizował zajęcia komornicze Km 589/15 zgodnie z art. 139 i 140 ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W dniu 18.08.2015 roku do ZUS wpłynęło postanowienie o zawieszeniu postępowania i wycofaniu dokonywanych zajęć komorniczych. Pismem z dnia 25.08.2015 roku ZUS poinformował ubezpieczoną o otrzymaniu postanowienia

Komornika Sądowego z dnia 12.08.2015 roku. Pozwany zawiadomił skarżącą, iż z dniem 1.09.2015 roku wstrzymuje potrącenia ze świadczeń wnioskodawczyni.

Sąd Okręgowy uznał, że wniosek organu rentowego o odrzucenie odwołania nie zasługiwał na uwzględnienie, podnosząc jednocześnie, że u podstaw odwołania w niniejszej sprawie legło przekonanie skarżącej, iż ZUS od dnia 1.06.2015 roku będzie dokonywał potrąceń z należnego jej świadczenia, w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym, zgodnie z pismem pozwanego z dnia 8.05.2015 roku, w którym to ZUS stwierdził, iż będzie dokonywać potrąceń ze świadczenia M. T. zgodnie z decyzją Komornika Sądowego w M. z dnia 4.05.2015 roku w sprawie Km 589/15.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, pismo pozwanego z dnia 8.05.2015 roku znak: (...), było de facto decyzją administracyjną. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że w sprawach, które przepis nakazuje rozstrzygać w drodze decyzji uznaje się za decyzje pisma niespełniające w całości formy przewidzianej w art. 107 K.p.a., ale zawierające przynajmniej: oznaczenie organu, który je wydał, wskazanie adresata, rozstrzygnięcie o istocie sprawy (choćby dorozumiane) oraz podpis osoby reprezentującej organ administracyjny (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2016 r. I OSK 1438/15). W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że forma, w jakiej orzeka organ o prawach i obowiązkach strony postępowania administracyjnego jest istotnym elementem aktu administracyjnego. Bez znaczenia jest nazwa. Kryterium decydującym kwalifikującym akt organu do kategorii decyzji administracyjnej będzie zewnętrzne, władcze jednostronne rozstrzygnięcie o prawach lub obowiązkach jednostki spełniające posiadanie minimum elementów przewidzianych przez przepisy prawa procesowego.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że skoro pismo z dnia 8.05.2015 roku zawierało oznaczenie organu (ZUS), wskazanie adresata (ubezpieczona) i rozstrzygnięcie o istocie sprawy (ZUS stwierdził, że będzie dokonywać potrąceń ze świadczenia M. T. zgodnie z decyzją Komornika Sądowego w M. z dnia 4.05.2015 roku w sprawie Km 589/15), w konkretnej sprawie dotyczącej konkretnej osoby, to należy przyjąć, iż w istocie stanowiło ono decyzję, od której wnioskodawczyni złożyła odwołanie. Ustalenie o potrącaniu określonej kwoty ze świadczenia rentowego skarżącej nie może być traktowana inaczej niż jako akt konkretyzacji indywidualnych praw i obowiązków jednostki. Nosi ona cechy aktu administracyjnego zewnętrznego, jest bowiem jednostronnym władczym działaniem prawnym organu administracji, opartym na obowiązujących przepisach prawa, skierowanym do imiennie oznaczonego adresata, w związku z czym odpowiada kryteriom decyzji administracyjnej (por. wyrok NSA z dn. 11 lipca 1994 r., IV SA 974/93, Legalis). Tym samym odwołanie nie mogło zostać odrzucone z tych przyczyn.

Sąd meriti wskazał, że odwołanie ubezpieczonej podlegało jednak oddaleniu, bowiem art. 139 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383; dalej jako ustawa emerytalna) stanowi, iż ze świadczeń pieniężnych określonych w ustawie - po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych - podlegają potrąceniu, z uwzględnieniem art. 141, między innymi sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne (ust. 1 pkt 5).

Stosownie zaś do treści art. 140:

1. Potrącenia, o których mowa w art. 139, mogą być dokonywane, z zastrzeżeniem art. 141, w następujących granicach:

- 1) świadczeń alimentacyjnych, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 3 - do wysokości 60% świadczenia;
- 2) należności egzekwowanych związanych z:
 - a) odpłatnością za pobyt w domach pomocy społecznej,
 - b) odpłatnością za pobyt w zakładach opiekuńczo-leczniczych,

c) odpłatnością za pobyt w zakładach pielęgnacyjno-opiekuńczych, do wysokości 50% świadczenia;

3) innych egzekwowanych należności - do wysokości 25% świadczenia.

2. Jeżeli sumy, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 3, mają być potrącane na rzecz kilku wierzycieli, a łączna suma, która może być potrącona, nie wystarcza na pełne pokrycie egzekwowanych należności, organ rentowy uiszcza je na rzecz tego organu egzekucyjnego, który pierwszy dokonał zajęcia, a w razie niemożności ustalenia tego pierwszeństwa - na rzecz organu, który dokonał zajęcia na poczet należności w wyższej kwocie, oraz niezwłocznie zawiadamia o zbiegu egzekucji właściwe organy egzekucyjne, wskazując datę doręczenia zawiadomień o zajęciach dokonanych przez te organy i wysokość należności, na poczet których zostały dokonane zajęcia. W razie zbiegu egzekucji sądowych organ rentowy przekazuje potrącone kwoty po uzyskaniu postanowienia wskazującego komornika sądowego właściwego do dalszego prowadzenia egzekucji. Do czasu uzyskania tego postanowienia kwoty te pozostają w depozycie Zakładu.

2a. Przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku potrącania sum, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 5.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku zbiegu egzekucji sum, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 3, z potrąceniem należności alimentacyjnych, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 4.

4. Potrącenia, z zastrzeżeniem art. 141, nie mogą przekraczać:

1) 50% miesięcznego świadczenia - jeżeli potrąceniu podlegają należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz w pkt 6-9;

2) 60% miesięcznego świadczenia - jeżeli potrąceniu podlegają należności alimentacyjne, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 4;

3) 65% miesięcznego świadczenia - jeżeli potrąceniu podlegają należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 10.

5. Jeżeli należności alimentacyjne, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 4, mają być potrącane na rzecz kilku wierzycieli, a łączna suma, która może być potrącona, nie wystarcza na pełne pokrycie tych należności, potrącenia ustala się proporcjonalnie do wysokości udziału każdej z tych należności w łącznej sumie należności określonych w tytułach wykonawczych dla bieżących należności.

6. W przypadku zbiegu:

1) potrąceń sum egzekwowanych, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 3 i 5, potrącenia nie mogą przekraczać łącznie:

a) 60% świadczenia, jeżeli podlegają potrąceniu należności alimentacyjne,

b) 50% świadczenia, jeżeli podlegają potrąceniu należności inne niż alimentacyjne, z zastrzeżeniem lit. c,

c) 25% świadczenia, jeżeli podlegają potrąceniu wyłącznie należności egzekwowane, o których mowa w art. 140 ust. 1 pkt 3;

2) potrąceń sum egzekwowanych, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 3 i 5, z potrąceniami innych należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 6-9 - stosuje się odpowiednio przepis pkt 1 lit. a i b;

3) potrąceń, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2 - stosuje się odpowiednio przepis pkt 1 lit. a i b.

6a. W przypadku zbiegu potrąceń, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 10, z potrąceniami, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 1-9, potrącenia nie mogą przekraczać łącznie 70% świadczenia.

7. Wysokość części świadczenia podlegającego egzekucjom, o których mowa w ust. 1, oraz wysokość potrąceń, o których mowa w ust. 4, a także wysokość części świadczenia podlegającego potrąceniom, o których mowa w ust. 6 i 6a,

oraz ustaloną orzeczeniem sądu, ugodą sądową lub aktem notarialnym procentową wysokość potrąceń ze świadczeń z tytułu należności alimentacyjnych bez wskazania sposobu ich naliczania, ustala się od kwoty świadczenia przed odliczeniem miesięcznej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne.

8. Przepisy ust. 1-7 stosuje się odpowiednio przy dokonywaniu potrąceń z renty rodzinnej, do której uprawniona jest więcej niż jedna osoba, przy czym granice potrąceń ustala się proporcjonalnie do części renty podlegającej tym potrąceniom.

Stosownie do treści art. 141:

1. Emerytury i renty są wolne od egzekucji i potrąceń, z zastrzeżeniem ust. 2, w części odpowiadającej:

1) 50% kwoty najniższej emerytury lub renty - zależnie od rodzaju pobieranego przez emeryta (rencistę) świadczenia - przy potrącaniu:

a) należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 3, wraz z kosztami i opłatami egzekucyjnymi,

b) należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 4,

c) (uchylona)

1a) 75% kwoty najniższej emerytury lub renty - przy potrącaniu należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 5, wraz z kosztami i opłatami egzekucyjnymi;

2) 60% kwoty najniższej emerytury lub renty - przy potrącaniu należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 1 i 2 i 6-9;

3) 20% najniższej emerytury lub renty - przy potrącaniu należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 10.

2. Kwoty emerytur i rent przyznanych z uwzględnieniem okresów ubezpieczenia za granicą, wolne od potrąceń i egzekucji, ustala się proporcjonalnie do wypłacanego świadczenia.

3. Kwoty wolne od potrąceń i egzekucji ustala się dla emerytur i rent wraz ze wszystkimi wzrostami, zwiększeniami, dodatkami oraz innymi świadczeniami wypłacanymi wraz z emeryturą lub rentą na podstawie odrębnych przepisów, z wyłączeniem świadczeń rodzinnych oraz dodatku dla sierot zupełnych, dodatku pielęgnacyjnego i dodatku weterana poszkodowanego.

4. W razie zbiegu uprawnień do dwóch lub więcej świadczeń pieniężnych kwotę wolną od egzekucji i potrąceń ustala się od jednego - wyższego świadczenia.

W zakresie nieuregulowanym w art. 139-141 do egzekucji ze świadczeń pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego albo przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W sytuacji gdy zgłoszono do potrącenia sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne, to problem ustalenia kolejności zaspokajania różnych należności nie istnieje. Sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne potrąca się do 25% wysokości świadczenia, a wysokość części świadczenia podlegającemu potrąceniu ustala się zgodnie z art. 140 ust. 7 ustawy od kwoty świadczenia brutto, przed odliczeniem miesięcznej zaliczki na podatek oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4.12.2015 roku, III AUa 890/15, Legalis).

Sąd Okręgowy wskazał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych został wezwany do dokonywania potrąceń ze świadczeń M. T. i podkreślił, że organ rentowy nie może badać zasadności egzekucji należności wynikających z tytułów wykonawczych. Nie pełni on bowiem roli organu egzekucyjnego, którym jest, zgodnie z art. 758 K.p.c. komornik

sądowy. Organ rentowy występuje jedynie w charakterze podmiotu upoważnionego i zobowiązanego do wstrzymania dłużnikowi tej części świadczenia pieniężnego, która podlega potrąceniu i przekazaniu na rzecz wierzyciela widniejącego w tytule wykonawczym. Takie stanowisko zajął również Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 18 września 2007 roku (sygn. akt III AUa 810/2007). Potrąceń ze świadczenia rentowego ZUS dokonuje już jako dłużnik zajętej wierzytelności, zgodnie bowiem z art. 896 § 1 K.p.c. do egzekucji z wierzytelności komornik przystępuje przez jej zajęcie wzywając dłużnika wierzytelności (organ rentowy), aby należnego świadczenia nie uiszczal dłużnikowi, lecz złożył je komornikowi (podobnie w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie sygn. akt III AUa 810/2007). Zajęcie jest skuteczne z chwilą doręczenia wezwania dłużnikowi zajętej wierzytelności (art. 900 § 1 K.p.c.). Organ rentowy nie ma uprawnień do weryfikowania czynności komornika w postaci zajęcia wierzytelności. Może to uczynić jedynie Sąd Rejonowy Wydział Cywilny w ramach skargi na czynność komornika zgodnie z art. 676 § 1 K.p.c. Organ rentowy nie ma również uprawnień do kontroli samego długu stwierdzonego w tytule wykonawczym. Takich uprawnień nie posiada również sąd ubezpieczeń społecznych, prowadzący kontrolę decyzji organów rentowych wydanych w przedmiocie świadczeń. Możliwości kontroli egzekwowanego długu są przewidziane w innym postępowaniu w ramach powództwa przeciwegzekucyjnego (art. 840 § 1 K.p.c.).

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż pismem z dnia 4.05.2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Myśliborzu Z. W. (Km 589/15) wezwał organ rentowy do dokonywania potrąceń ze świadczeń emerytalno – rentowych wnioskodawczyni. Komornik sądowy wszczynając egzekucję w sądowym postępowaniu egzekucyjnym, działał na wniosek wierzyciela (...) G. (...), na podstawie tytułu wykonawczego tj. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 20.08.2014 roku (I Nc 643/14 upr), zaopatrzonego w klauzule wykonalności z dnia 14.01.2015 roku. Komornik zajął rentę ubezpieczonej celem zaspokojenia wierzytelności wynikającej z wyżej wymienionego tytułu wykonawczego. Zajęcie świadczenia rentowego skutkowało wydaniem przez ZUS zaskarżonej decyzji. W decyzji tej organ rentowy dokonał pomniejszenia wypłaty świadczenia rentowego wnioskodawczyni z tytułu potrąceń ustalając, że wysokość świadczenia od dnia 1.06.2015 roku wynosić będzie 1 334,62 zł miesięcznie. Kwota potrąceń stanowiła 25% wysokości świadczenia. Odpowiadała zatem granicom przewidzianym w art. 140 ust. 1 pkt 3 ustawy. Decyzja ZUS respektowała warunek określony w art. 141 ust. 1 pkt 3 ustawy, odnoszący się do kwoty świadczenia wolnej od egzekucji i potrąceń. Następnie, w związku z postanowieniem Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 20.07.2015 roku w sprawie I C 253/15 o udzieleniu zabezpieczenia, postanowieniem z dnia 12.08.2015 roku Komornik zawiesił postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 589/15, cofnął zajęcie świadczenia M. T. z dnia 4.05.2015 roku w sprawie Km 589/15 oraz cofnął zajęcie kont bankowych dłużniczki z dnia 17.06.2015 roku w bankach: (...) S.A., (...) G., (...), (...) Bank, (...) Bank, Bank (...) S.A. w sprawie Km 589/15.

Wobec powyższego Sąd meriti wskazał, iż postępowanie organu rentowego było prawidłowe. ZUS związany był bowiem wnioskiem Komornika sądowego o zajęciu świadczeń rentowych wnioskodawczyni na podstawie wyżej wskazanych przepisów. Zarówno sam fakt zajęcia świadczeń jak i jego wysokość okazała się prawidłowa. Podobnie, organ rentowy związany był również postanowieniem Komornika o zawieszeniu postępowania i wycofaniu dokonanych zajęć, do czego również się zastosował. Na marginesie jedynie Sąd Okręgowy nadmienił, iż wnioskodawczyni przysługiwało prawo wniesienia skargi na czynności komornika, na podstawie art. 767 § 1 K.p.c., o czym została pouczona. Organ rentowy w niniejszym postępowaniu był jedynie „wykonawcą” orzeczeń komornika.

Zdaniem Sadu pierwszej instancji, ubezpieczona nie sprostала obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 233 k.p.c. i nie wykazała zasadności odwołania od spornej decyzji. Dokumenty zgromadzone w sprawie Sąd ten ocenił jako wiarygodne. Żadna ze stron nie negowała wiarygodności złożonych do akt sprawy dokumentów.

Dlatego, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie I wyroku. O kosztach orzeczono na podstawie § 11 ust. 2 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 roku, Nr 490 ze zm.) oraz art. 223 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 507).

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się ubezpieczona, zaskarżając wyrok w części co do punktu pierwszego i wnosząc o jego zmianę przez orzeczenie, że świadczenie odwołującej nie ulega zmniejszeniu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Apelująca wniosła o stwierdzenie nieważności z art. 379 pkt.5 , oraz 379 pkt.2 , oraz 379 pkt. 4. Podniosła, że nie poinformowano jej o terminie rozprawy 30 listopada 2017 r., co gwałci kulturę wykonywania zawodu sędziego i pozbawiło ją możliwości obrony swoich praw na rozprawie 30.11.2017 r. Wskazała, że: „ jak stronnictwym sędzią jest Ten, kto to zrobił, jest to Morderca współpracujący z ZUS-em w Zbrodniach Ludobójstwa dokonywanych na wielką skalę: uśmiercili więcej Polaków niż Hitler i Stalin razem wzięci okradaniem najbiedniejszych z przysługujących im świadczeń i uśmiercaniem Ich pozbawianiem pieniędzy na skuteczne leczenie chorób, w ten sposób umiera większość Polaków , od kiedy także Sejm i Rząd zaczęli okradać najbiedniejszych podatkiem Vat - gdy wg orzeczeń TK opodatkowywanie najbiedniejszych sprowadzające Ich do Nędzy narusza Konstytucję RP a podatek Vat płaci Niemowlę , Embrion i zmarły leżący w trumnie - więc jest to najbardziej Bandycki podatek , okradanie najbierniejszych przez ZUS i Państwo , to Ludobójstwo uśmiercające Miliony (ponad połowę umierających Polaków) I pomocnictwo w Tym - to : pomocnictwo w Ludobójstwie - więc zasadne były wnioski o wyłączenie stronnictwego sędziego”,

Apelująca podniosła również, że komornik zadziałał na nieprawomocnej klauzuli wykonalności, którą uchylono, na nakazie zapłaty podpisanym parafką, który uchylono, na zajęciu podpisanym parafką , więc żadne nie miało mocy prawnej a sędzia będąc prawnikiem powinien to wiedzieć, a udaje , że Prawa nie zna lub Go nie zna, albo celowo kłamie: by pomagać ZUS-owi w okradaniu i uśmiercaniu najbiedniejszych.

W ocenie ubezpieczonej, jeśli sąd nadrzędny nie widzi nieważności postępowania, to osobie prowadzącej sprawę należy zarzucić brak staranności i uczciwości w rozpoznaniu sprawy ,

Zdaniem apelującej pełnomocnik ZUS nie był należycie umocowany a wniosek o wyłączenie sędziego nie był uczciwie rozpoznany..

Ubezpieczona wskazała również na konieczność dokonywania prawidłowych podpisów na dokumentach urzędowych cytując stosowne orzecznictwo. Jednocześnie wniosła o:

1. uznanie, że zajęcie komornicze Z. W. nie jest podpisane i nie ma mocy prawnej, bo podpisano je parafką - z tego powodu zażądała nakazania dokonania ZUS-owi zwrotu dla M. T. pieniędzy przekazanych komornikowi,
2. uznanie, że zajęcie komornicze z 2001 roku (komornik A.) w sprawie IC 94/98 SO Gorzów nie jest podpisane i nie ma mocy prawnej, bo podpisano je parafką - z tego powodu prosiła o nakazanie ZUS-owi zwrotu dla M. T. pieniędzy przekazanych komornikowi od 2001 roku,
3. uznanie, że decyzje ZUS-u nie są podpisywane w sposób nadający im moc prawną, są podpisywane tylko parafkami i tylko pod pouczeniem a nie sentencją decyzji pod rygorem braku mocy prawnej

Zdaniem ubezpieczonej pracownicy ZUS zachowują się tak jakby w ich interesie było uśmiercanie najbiedniejszych petentów poprzez wypłacanie im jak najmniej pieniędzy, co w połączeniu z polityką rządu, która zrobiła służbę zdrowia prywatną daje faktyczne uśmiercanie najbiedniejszej warstwy społeczeństwa. ZUS w przypadku M. T. i jej męża zawsze nie dopełniał obowiązku należytej informacji ukierunkowanej na to by należne świadczenia były jak najwyższe - bo: było to sprzeczne z interesem ZUS, który im mniej pieniędzy wypłaci: tym więcej dostanie na premie uznaniowe - dlatego zamiast pomagać biednemu renciście: pomagają komornikowi rencistę uśmiercić i renta H. T., oraz M. T. zawsze była zaniżana

Apelująca wniosła o powołanie biegłego sądowego do wyliczenia renty H. T., któremu przysługiwała renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, bo pracował po 16 godzin na dobę jako spawacz w bardzo szkodliwych warunkach i zabrało to co najmniej 20 lat życia. Wniosła również o przesłuchanie A. i M. T. na te

i szereg innych okoliczności dotyczących warunków zatrudnienia H. T. a także jego schorzeń i okoliczności śmierci. Podniosła również kwestie związane z wysokością świadczenia przyznanego H. T..

Apelująca podniosła, iż niedawno ustaliła, że wyrok wydany w sprawie IC 94/98 SO Gorzów podpisano parafą, która nie jest podpisem sprawa i była nieważność z art. 379 punkt 5, oraz z art. 379 punkt 2, którą wg art. 202 kpc bada się z urzędu w każdym stadium sprawy, parafa nie jest podpisem i na brak podpisania wyroku można się powoływać zarówno w sprawie, w której wyrok niepodpisany egzystuje – jak w każdej innej sprawie z tym wyrokiem związanej i wyrok sadu drugiej instancji też podpisano parafami - więc też jest nie podpisany i nie ma prawa być brany za prawomocny w drugiej instancji też była nieważność z art. 379 punkt 5 i punkt 2 - więc Egzekucja tych wyroków to bezprawie nękające M. T. wiele lat i zasada sprawiedliwości społecznej nakazuje to naprawić.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swe ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Stąd też Sąd Apelacyjny ustalenia tego Sądu w całości uznał i przyjął jako własne. Sąd odwoławczy nie stwierdził przy tym naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, w związku z czym poparł rozważania tego Sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia.

Na wstępie Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, iż treść apelacji stanowi w całości powtórzenie argumentacji podnoszonej już wielokrotnie w licznych pismach procesowych przez ubezpieczoną oraz jej syna będącego jednocześnie pełnomocnikiem. Pomijając irrelevantne z punktu widzenia przedmiotu sprawy zarzuty dotyczące stosunku ubezpieczonej do wymiaru sprawiedliwości wskazać należy, że nie podniosła ona w swojej apelacji praktycznie żadnych zarzutów merytorycznych, które nie zostałyby już prawidłowo zakwalifikowane, opisane i rozstrzygnięte przez Sąd Okręgowy i które mogłyby podważyć prawidłowość zaskarżonej w tej sprawie decyzji.

Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, apelacja opiera się jedynie na ogólnikowo sformułowanych zarzutach i to głównie pozamerytorycznych. W tej sytuacji Sąd drugiej instancji samodzielnie dokonał jurydycznej oceny dochodzonego żądania i skonfrontował ją z zaskarżonym orzeczeniem oraz stojącymi za nim motywami. Zarzuty skarżącej miały charakter jedynie pomocniczy.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie była zasadność potrąceń dokonywanych na podstawie zaskarżonej decyzji organu rentowego ze świadczenia pobieranego przez ubezpieczoną. Dokonywanie potrąceń ze świadczenia emerytalnego ubezpieczonej jest wynikiem prowadzenia postępowania egzekucyjnego, w którym występuje ona w roli dłużnika, zaś otrzymywane przez nią świadczenie z ZUS jest źródłem zaspokojenia wierzyciela.

Z uwagi na wezwania komornika sądowego organ rentowy był zobowiązany do dokonywania stosownych potrąceń na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887). Za Sądem Okręgowym powtórzyć należy, że zgodnie z treścią art. 139 ust. 1 pkt 5 ustawy, ze świadczeń pieniężnych określonych w ustawie – po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych – podlegają potrąceniu, z uwzględnieniem art. 141, sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne.

Jak słusznie ustalił Sąd pierwszej instancji, kwota potrąceń dokonywanych ze świadczenia wnioskodawczyni nie przekracza wysokości dopuszczalnej przez przepisy art. 140 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 141 ust. 1 pkt 1 ustawy, tj. wysokości 25 % świadczenia, przy czym emerytura jest wolna od egzekucji i potrąceń w części odpowiadającej 50 % kwoty najniższej emerytury.

W sprawie wszczętej wskutek odwołania ubezpieczonej od decyzji obniżającej jej wysokość świadczenia w związku z potrąceniami dokonywanymi przez ZUS, ocenie sądu nie podlega i nie może podlegać zasadność należności egzekwowanych z tego świadczenia. Rzeczą sądu jest w istocie jedynie zbadanie, czy tytuł wykonawczy istnieje, a nadto, czy potrącenia nie przekraczają granic wyznaczonych dyspozycją art. 140 cytowanej ustawy i nie naruszają kwoty świadczenia wolnej od egzekucji według art. 141. Zarówno wzruszeniu tytułów wykonawczych, na podstawie których dokonywane są czynności egzekucyjne jak też ustaleniu wysokości aktualnej kwoty zaległych składek służą inne środki ochrony prawnej.

Na podstawie przedstawionych zawiadomień o zajęciu świadczenia organ rentowy jest zobowiązany do dokonywania potrąceń na zasadach określonych w art. 139-141 ustawy, zaś kontrolując prawidłowość decyzji ZUS w tym przedmiocie Sąd bada jedynie, czy dokonywane przez organ rentowy potrącenia dokonywane są w granicach określonych przez ww. przepisy.

Na marginesie już tylko wskazać należy, że w związku z postanowieniem Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 20.07.2015 roku w sprawie I C 253/15 o udzieleniu zabezpieczenia, postanowieniem z dnia 12.08.2015 roku Komornik zawiesił postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 589/15, cofnął zajęcie świadczenia M. T. z dnia 4.05.2015 roku w sprawie Km 589/15 oraz cofnął zajęcie kont bankowych dłużniczki z dnia 17.06.2015 roku w bankach: (...) S.A., (...) G., (...), (...) Bank, (...) Bank, Bank (...) S.A. w sprawie Km 589/15. W związku z powyższym dniu 18.08.2015 roku do ZUS wpłynęło postanowienie o zawieszeniu postępowania i wycofaniu dokonywanych zajęć komorniczych, zaś pismem z dnia 25.08.2015 roku ZUS poinformował ubezpieczoną o otrzymaniu postanowienia Komornika Sądowego z dnia 12.08.2015 roku i zawiadomił skarżącą, iż z dniem 1.09.2015 roku wstrzymuje potrącenia ze świadczeń wnioskodawczyni.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Wysokość przysługującego pełnomocnikowi ubezpieczonego wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, ustalono na podstawie § 16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715 ze zm.) oraz złożony spis kosztów.

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka del. SSO Gabriela Horodnicka-

Stelmaszczuk